

20.05.11

Del-1

- a) Artikkelforfatteren er kritisk til bruk av Pc fordi det ikke hjelper å fokusere, det blir distraherende for barn eller ungdom. Han mener at når barn eller ungdom blir gitt Pc for og "å ta ansvar for egen lærling " begynner du heller å surfe på nett. Flere undersøkelser i USA viser at generell PC bruk ikke øker læringseffekt.
- b) Faresignalene som forfatteren ser på Face book er at man legger ut bilde og fullt navn. Det er mange som juger om alder sine. Forfatteren vil få frem at vi lærer barna våre ikke legge ut bilder og gi hele navnet vårt men plutselig så kommer Face book og da gjør man det.
- c) Forfatteren mener man kanskje burde starte igjen med papir og blyant fordi hvis det er noen i framtida som har evne til å arbeide kommer de ikke til å ha en fordel.
- d) Barne kan ikke lære noen, når det er nett kobling på skole. Fordi det er umulig.

Verden er stor men for folket er kulturen større

Del-3

Sola stege sakte men sikkert opp bak bygningene i England. Det var en ny dag med nye muligheter. Anton våknet og så på klokka, det var 06.00. Han hadde avtale med Vani om å hente henne og spise frokost sammen på cafe som ligger rett rundt huset hennes. Han løp til bade og tok seg en rask dusj. Kledde på seg og løp ut. Bilen sto parkert rett foren huset men siden det var så fint vær så vurdert han heller ta en spasertur.

Anton og Vani ble kjent når de gikk på universitetet. Anton er kristen og er fra Sri Lanka. Vani kommer fra Iran, hun er muslim. Han banket på døra og Vani sto klar i en hvit kjole med svart jakke og en liten lommebok. Anton klarte ikke å ta øynene vekk fra henne.

-God morgen, sa Vani

-God morgen svarte han.

De skulle ta en ferie sammen til syden. Begge hadde tatt fri fra jobben i to uker å snakke om forholdene deres og slappe av litt. De gikk ned til cafeen og spiste frokost sammen. Dagen fløy fort. Før de visste av ordet var dagen over og de skulle på ferie sammen. Etter ferien dro de hjem til Vani. moren til Vani var hyggelig mot Anton men de hadde problemer med å kommunisere med hverandre. De brukte hånda og Vani til å kommunisere med hverandre, moren lagde god iransk mat som Anton elsker.

Samme kvelden snakket Vani og moren sammen.

-Mamma, jeg elsker han.

-Han? Han er mørkhudet, og han er kristen. Vi er muslimer. Jeg klarer ikke å snakke med han.

-Han kan lære seg iransk, han er veldig hyggelig, mamma.

-Han er kristen. Du er en muslimsk jente, Vani!!

Moren og Vani ble uenig og de orket ikke å diskutere så de gikk og la seg. Dagen etter dro Anton og Vani tilbake dit de bodde. To dager senere kommer onkelen og tanta til Vani på besøk hjem til henne.

-Hei Vani, lenge siden sist vi har sett. Du har blitt en voksen dame, sa tante.

-Hei kjære tante, Hvordan går det med dere, sa hun til dem.

-det går bra med oss, vennen. Så fin leilighets det er. Er det dyrt? Sa onkelen.

-Nei sa Vani.

De spiste middag sammen og snakket om gamle dager, når Vani var liten. Så sa onkelen sakte.

-Vani, du vet angående han gutten du liker! vi synes du burde gi slipp på han.

-Hvorfor det, sa hun.

-Moren din er veldig bekymret for deg, sa tanta rolig.

-Han er snill, hun kjenner han ikke det hun mener. Han er kristen og du er muslim. Det kommer ikke til å funke mellom dere. Dere kommer til å bli uenig i mange ting. Han kommer ikke til å like at du bruker hijab. Han å bli ikke muslim. Og du vet hvordan familien vår er. De kommer ikke til å akseptere det, sa tanta.

-det er jeg som avgjør det. Hvis jeg ikke får gifte meg med han gifter jeg ikke!! Sa Vani bestemt.

Det ble å stille rund bordet. Vani tok en slurk med vann.

-jeg skal ta en Telephone, sa hun og reiste seg fra bordet.

Hun ringte Anton og forklarte han situasjonen. De snakket sammen og kom frem til en enighet. Vani kom tilbake og satt seg på bordet.

-Jeg og Anton har tatt en prat og vi har blitt enig om at vi kan være venner i 5 år også kan vi se Om dere fortsatt ikke blir enig.

-Tanta og onklene ble uenig!!men de sa at vi får se på det og dro.

Anton og Vani syntes at det var rart at selv i 2011at folk tenker slikt. Kjærlighet vet ikke religion og farge. De blir å være lei seg fordi de ikke aksepterer dem. Når for de bare vente å se og håpe på alt går bra.

De håper på at de kommer til å forandre seg..

.....Takk.....

Kilde: [REDACTED] (Norsk lærer)